

Vypracovala : Jakubcová Jitka
2002 / 2003

HANA PODOLSKÁ

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI UNIVERZITNÍ KNIHOVNA	
Přir. č.	2130562
Signat.	B 15013
Kč	

Šít u Podolské patřilo v první polovině minulého století k dobrému tónu a řadilo klientku tohoto módního salonu k lepší společnosti. Hana Podolská předvedla, jak vypadá úspěch a strmá cesta vzhůru. Že byla skvělá manažerka, která své řemeslo zvládla dokonale, dokazuje i to, že šťastné majitelky jejích modelů uschovávají kostýmy s její značkou ještě nyní.

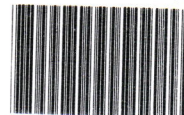
Pražský architekt František Vošáhlik stavěl domy po celém Rakousku Uhersku a Německu. Z dvanácti jeho dětí se dospělosti dožilo šest. Třetí v pořadí byla Johanna, která přišla na svět 16. Května 1880. Otec Vošáhlik ve dvačtyřiceti letech zemřel na tuberkulózu a vdova se musela vyrovnat s nepříznivou situací. Aby uživila děti, pomohla jí rodina otevřít krupařský krám. Johannu, které se říkalo Hanna, práce v obchodě nebavila, a tak se vyučila švadlenou. Módní salón v pražské Celetné ulici patřil mezi ty „nóbl“, a z šikovné ~~učednice~~ Hanny se mohla stát žádaná švadlena. Mohla, kdyby jednoho dne se z malé hádky stal velký spor a rázná Hanna ho vyřešila po svém. Nafackovala mistrové. Doma oznámila, že ji do učení už nikdo nedostane. Sháněla práci, kde se dalo, pomáhala matce živit rodinu a šetřila.

Zlom v životě mladé Vošáhlíkové nastal v den, kdy se vypravila na procházku do pražské Stromovky. Na korzu potkala polského zemana, akademického malíře Viktora Podolského. Svatba byla zakrátko. Nějakou sumu měla našetřenou, částečně přispěl manžel, a Hana už Podolská otevřela svůj první salon. Byl ve Vyšehradské ulici a jmenoval se U pěti králů. O rok později se přestěhovala na roh Jungmannovy a Vodičkovy ulice a v roce 1914 už rodina bydlela i podnikala v paláci Lucerna. Luxusní byt ve čtvrtém patře s manžely obývali i synové – čtyřletý Miloš a tříletý Viktor.

Hanna otevřela nejprve módní ateliér, po první světové válce už ale vlastnila „luxusní modelový dům“. Na začátku zaměstnávala dvě švadleny, pak jich tu pracovalo daleko víc. Redaktoři módních rubrik psali o jejích modelech jen v dobrém. Modely od Podolské byly drahé. Látky byly z Anglie, ušití zpravidla stálo kolem tří tisíc korun, ale zájem o salon byl takový, že některé zákaznice čekaly i půl roku, než se svého modelu dočkaly.

Hana podolská, první dáma české módy, dobře věděla, jak propagovat svou firmu. Díky ní stále podléháme kouzlu starých filmů. Šaty od Podolské se objevily v mnoha filmech, třeba ve slavném Kristiánovi. Elegantní róby Adiny Mandlové, rozverně šaty Nataši Gollové, skvěle střižené kostýmy Hany Vítové, jejich klobouky a rukavičky i ty nejmenší detaily totiž tvořily to, po čem dnes marně voláme „styl“. Vyzařuje ze všech těch černobílých filmů tak mocně právě proto, že je opravdový. Díky nim máme dnes jasný obraz, jak lidé dříve žili, jak se chovali i jak se oblékali. A dokonce i u koho šili!

UNIVERZITNÍ KNIHOVNA
TECHNICKÉ UNIVERZITY V LIBERCI

3146180959

Salon musel vypadat nádherně a zákaznice se v něm musely také tak cítit. Vilma Kroupová, která u Podolské začínala jako manekýna a nakonec v jejím salonu strávila přes třicet let, říká: Do našeho salonu chodili hlavně bohatí – manželky prominentů, herečky, zpěvačky. Mnoho zákazníků nám zůstávalo dlužno, protože se přátelily s paní Podolskou. V jejím saloně se nechávaly do různých časopisů fotografovat herečky, zpěvačky a jiné slavné osobnosti. „Adina Mandlová vynikala svou postavou. Všechno jí slušelo. Rádi jsme s ní pracovali. „vzpomínala Hana Podolská, u které Mandlová také předváděla, jak můžete vidět ve filmu Okouzlená.

Módní dům Hany Podolské tvořil špici nejluxusnějších českých salonů. Její největší konkurencí byl salon Oldřicha Rosenbauma. Nešlo mezi nimi ale o žádnou válku. Rosenbaum se zaměřoval hlavně na šaty, zatím co Podolská kralovala kostýmům a pláštěm. Dalším velkým salonem pro dámy byl dům Arnošky Roubíčkové. Páni zase chodili šít k Františku Bártovi.

Slovo elegance, které bylo spojováno s francouzskou módou, se stalo u nás snad nejsklonovanějším. I když tady šlo spíše o eleganci nenápadnou – tedy žádnou bohatost, zlobnost ani výraznou barevnost. Československá móda si zakládala na jednoduchosti a praktičnosti, což bylo typické pro anglický styl. Právě Hana Podolská dokázala ve svých modelech dokonale spojit obojí – francouzskou eleganci s její nenahraditelnou grácií a skvělé anglické krejčovství a pohodlnost. Přispěla do Československa také novou formu módy. Jako první spolu s Oldřichem Rosenbaumem zaměstnávala profesionální manekýny. Navíc se stala průkopnicí módních přehlídek. Už v roce 1922 v prosinci uspořádala přehlídku pro zvané v Haškově kabaretu. Byla sice určena pro zvané hosty, ale ti stačili zaplnit do posledního místečka sál a vytvořit i dlouhý zástup čekajících před sálem. Další přehlídky se konaly v jejím salonu v Lucerně, který přesto, že pojal 300 návštěvníků, nestačil. Později se konaly na Jungmannově náměstí. Modely často předváděly i dámy ze společnosti a známé herečky. O Čechách se začínalo dokonce mluvit jako o druhých Pařížankách, o Praze jako o druhé Paříži. V módních listech podrobně referovaly nejen o přehlídkách a nových trendech, ale také o českých salonech. Svými nádhernými kresbami přispívala do časopisů i Heda Vlková, návrhářka a kreslířka Hany Podolské. Vlková jezdila spolu Hanou Podolskou do Paříže na přehlídky a protože se tam nesmělo fotografovat, psala si Vlková poznámky do programu a podle nich pak v Praze kreslila jednotlivé předváděné modely. Každý pražský salon dobrého jména měl takového špiona. Podolská pořádala soukromé přehlídky ministrů a chodila i na dostihy do Chuchle. Módní přehlídky pořádala nejen v Praze, ale třeba i ve Znojmě a v Olomouci. U Hany Podolské zakotvil jako stříhač i František Vobecký, který k ní přešel od Rosenbauma.

V roce 1939 obdržel modelový dům Hany Podolské jednu ze tří prvních cen na mezinárodní výstavě řemesel v Berlíně. Praha se tak zařadila na druhé místo mezi Paříž a Vídeň. Časopis Měsíc tenkrát napsal: „kostýmy, pláště, odpolední šaty, večerní róby a kožichy nesly znaky původnosti své tvůrkyně a snesou srovnání s nejlepšími výtvoři prvotřídních pařížských domů. „Večerní kolekce paní Podolské se samozřejmě řídí dle světové módy, má však v sobě ještě to něco, co ji činí charakteristickou pro kultivovanost tohoto vedoucího českého atelieru. Paní Podolská tehdy nemohla tušit, že jejímu salonu už nezbyvá ani deset let existence.

Budovala jej jako rodinný podnik. Zaměstnávala v něm oba své syny. Viktora jako krejčího a Miloše, který se navíc oženil s její nejlepší manekýnou, jako kožešníka.

Oblečení od Podolské byla prostě kvalita, elegance, a navíc originalita. Za samozřejmost se považovalo, že se nepotkají dvě dámy ve stejných modelech. Toho si cenily nejen slavné herečky a zpěvačky, ale také paní Hana Benešová, která se dokonce stala velmi dobrou přítelkyní Hany Podolské.

I dnes čas od času objevíme v rodinném šatníku kabát nebo kostýmek se štítkem známého módního salonu. Rozplýváme se nad kvalitou staré látky, skvělým střihem i krejčovským zpracováním.

Soukromí život Hanny Podolské příliš spokojený nebyl. Její manžel zemřel nešťastnou náhodou na honu v roce 1926. Synové si nepřáli, aby se provdala znovu, a tak zůstala sama. Starší Miloš před Vánocemi v roce 1935 oslepl, nemohl ani mluvit. Zemřel v lednu následujícího roku. V salonu pořádala kurzy šití, kam docházely dívky lepších rodin. Za války šily švadleny modelového domu i pro německé filmy.

Po válce se nad firmou začala statovat mračna – 5. března 1948 byla znárodněna. Jen na přimluvu Marty Gottwaldové, jež si salon oblíbila, nebyla jeho dřívější majitelka vyhozena na dlažbu. Až do roku 1954 v Oděvní službě Eva, jak byl podnik přejmenován, pracovala. Z celé rodiny v něm zůstala jen sama zakladatelka. Paní podolská tak ještě stačila vychovat řadu kvalitních švadlen a střihačů. A protože její tradice měly silné kořeny, jen málokdo tehdy říkal, že šije v Evě – všichni stále chodili k Podolské. Podnik pod názvem Eva, ale působil až do roku 1991. V šedesátých letech emigroval syn Viktor do Spojených států, zůstala sama. Na návštěvu k ní chodila neteř, stará účetní i Hana Benešová. Hanna Podolská zemřela 15.2. 1972. Majetek odkázala pečovatelce, která se o ni před smrtí starala. O tři roky později dědička, prý kvůli finanční tísní, náhrobní desku prodala, popel z urny údajně nechala rozptýlit. Záznam však o tom neexistuje.

*Módní' krejčyňa'
Hana Podolská'*

*u Podolské' šila i herečka'
hvězda Adina Mandlová'*